

IVETA KRŪMIŅA

Kā mērāms ceļš no vienas sirds uz otru?
Visbiežāk attālumu mērām kilometros, metros, soļos, pēdās...
Vai tobrīd, kad nozīmīgs ir atvēlētais laiks - minūtēs, stundās, dienās...
Bet ceļš no manas sirds uz tavējo? Cik tālu vai cik ilgi ejams šis ceļš?
Tu vari būt rokas stiepiena attālumā, bet joprojām palikt man tāls.
Un tu vari atrasties otrā pasaules malā, bet sadzirdēt manu nopūtu...
Es varu sajust pieskaramies tavu plecu, bet nespēt iemānot tavā domu pasaulē.
Es varu uzticēt savus sapņus atbalsij un zināt – tu sadzirdēsi tos.
Kā mērāms šis ceļš no tavas sirds uz manējo?
Varbūt cerību avotos un ilgu mākoņos. Varbūt acumirkļīgos domu pieskārienos
un skatienu atvaros. Varbūt sapratnes vienādojumos un neizteikto vārdu
daudzpunktos. Bet varbūt - kopīgi apēstos sāls pudos...
Es negribētu, lai tas ir mērāms nopūtās, asarās un negulētās naktīs.
Pieraudāta spilvena stūros, naktslampas izgaismotās tumsas stundās, tukšās un
nepiepildītās rīta atmodās. Aizvainojuma dadžos un pārmetumu vārpatās.
Vienaldzības miglās un pieraduma lietavās...
Kaut varētu šo ceļu no tavas sirds uz manējo mērīt ar manas sirds pukstu tavā
azotē, ar manu atspulgu tava skatienu dziļumā, ar matu sprogas pieskārienu
tavas elpas glāstā...
Tas taču būtu tik skaisti – zināt: es esmu viena skatienu vai trīs vārdu,
divu pieskārienu vai klusas nopūtas, vai vienas cerības piepildījuma attālumā
no tavas sirds...